Я весь горю в палкім стражданні,
В дорозі бракне сил мені,
Через ім'я моєї Пані
Забув я всі свої пісні.

Конопнику, збуди екстазу
Твоїх мелодій між гілок,
О жайворе, не мовкни й разу,
Моя Любов зближає крок!

Мигдалю, квітів пишні грона
Позвішуй до її чола,
Хай квітне їй твоя корона,
О яблуне, що розцвіла!

Ніяка слава їй не рівна,
Бо слави їй не додаси,
І куртизанка й королівна
Не варті теж її краси.

Їй волос миртом зелениться
(Мирт в золотій косі ясній!),
З травою скошена пшениця
Так погляд не чарує твій.

Уста її, рожеві щоки
Для поцілунку — не плачу,
Вони тремтять, як гір потоки
Або троянди в час дощу.

То не буркун підвівся вміло,
То шиї в неї білий плав,
Так звабно горло не тремтіло
В конопника, як він співав.

Гранат, що тріс до половини,
З насінням білим, рот її,
А щоки, наче бік брусквини,
Що був на сонці дні свої.

О руки ніжні, янголині,
Кохання й мук незмірний щем!
Забутий квіт, на самотині
Побитий вітром і дощем!